

Az erő és a lelkiismeret szava

■ KÖVÉR LÁSZLÓ

Miért is szavazzunk mindkét esetben igennel vasárnap a népszavazáson? Mert egyúvé tartozunk. Egy nyelvet beszélünk. Egyként érzünk. Egyek vagyunk. S jó így együtt lenni. De lehessünk azokkal is együtt, akikkel ugyan egy nyelvet beszélünk, egyként érzünk, egyek vagyunk, de akiktől elválasztanak az országhatárok. S ahhoz, hogy velük együtt lehessünk, ahhoz minden jóakarátú magyar embernek ott kell lennie december 5-én a szavazóurnánál, és IGEN-t kell mondania.

Természetesen magunkat erről nem kell meggyőznünk. Nem egymást kell győzködnünk, hanem azokat, akikben a félelem kufarai elültették a bizonytalanság érzését. Azokban, akikben a nemzetféltség a kenyérféltséssel tusakodik.

Mondják el nekik, hogy ne féljenek. Ne magyar testvéreiktől féljenek, hanem azoktól, akik riogatóssal próbálják a lelkiüket bélyköve verni. Azoktól, akik több mint 430 milliárd forintnyi állami vagyont vertek el, s több mint 3300 milliárd forintnyi adósságot raktak két év alatt a nyakunkba, s most magyar honfitársainktól féltik a magyar gazdaságot. Azoktól, akik milliárdokat lopnak naponta – már fejben tartani, megjegyezni, sőt mindet szóvá tenni is nehéz –, s most az adófizetők pénzéért aggódnak. Az adófizetőkéért, miközben több mint 100 milliárd forinttal növelik a vállalkozók adóterheit. Akik a nyugdíjasokért aggódnak, miközben az áremelésekkel egyhavi nyugdíjat vesznek ki a nyugdíjasok zsebéből. Azoktól féljenek, akik a

munkahelyekért aggódnak, miközben növelik a munkanélküliséget. Azoktól, akik a lakáshelyzetért aggódnak, miközben felszámolták a lakástámogatási rendszert. Akik az egészségükért aggódnak, miközben milliárdokat vonnak el belőle, hogy így tönkretéve, aztán olcsón, bagóért adhassák el a kórházainkat. Mondják el bizonytalanlankodó rokonainknak, barátainknak, szomszédainknak, munkatársaiknak, ismerőseiknek – az embereknek a buszon, a vonaton, a piacon, a boltban, a meccsen, a kocsmában: ne féljenek a lelkiismeretük szavára hallgatni. S ha ez nem elég, hát hallgassanak az eszükre. De előbb tegyék fel maguknak a kérdést: hol van az a 23 millió román, akikkel még 2001 karácsonyán riogattak bennünket a szocialisták? Ugye, nincsenek sehol.

De kérdezzünk mi is tőlük. Vajon tudják-e, hogy május 1-je – Szlovákia teljes jogú európai uniós tagállammá válása – óta nemcsak 600 ezernyi felvidéki magyar, de többmilliónyi szlovák is szabadon jöhet Magyarországra munkát vállalni, letelepedni? Hallottak-e arról, hogy a felvidéki magyarok előzőnlőtték Budapestet, Komárom-Esztergom, Győr-Moson-Sopron megyét, Nógrádot vagy Borsodot? Ugye, nem.

Aztán tudják-e, hogy 2007-től Románia is – mint ként már Szlovákia – tagja lesz az EU-nak, s akkor nemcsak az erdélyi magyarok, mi több: nemcsak a romániai románok, de a moldáviai románok (eleddig mintegy félmilliónyian) is jöhetnek Magyarországra letelepedni, munkát vállalni, akiknek a román állam már megadta a kettős állampolgári stát

tust? Akkor majd mit fognak javasolni a szocialisták? Hogy lépünk ki az EU-ból?

De ahogy nem jöttek a felvidéki magyarok, úgy nem jönnének az erdélyi magyarok sem, mert ugyanolyan normális emberek, mint mi vagyunk: ott akarnak boldogulni, békességben, nyugalomban élni, ahol megszülettek, ahol családjuk, rokonaik, barátaik élnek, ahol az otthonuk, a szülőföldjük van, ahol a nagyszüleik, dédszüleik, őseik fekszenek a temetőben. Felemelt fejjel, magyarként. Ehhez, éppen az otthonmaradáshoz lenne lelki-erkölcsi támasz, a szülőföld és az anyaország közötti közlekedésben segítség az állampolgárság megadása.

Aki el akart jönni, az már eljött. Aki el akar jönni, az azután is eljön. De aki eddig eljött, az vajon csak elvett-e, s adni semmit sem adott? Hiszen akik itt ma legális munkavállalóként dolgoznak, azok többet fizetnek be a társadalombiztosítás kasszájába, mint amennyit különböző ellátások formájában onnan kivesznek.

Csak az 1990 óta Erdélyből áttelepült több ezer orvos – azon túl, hogy segített elkerülni a magyarországi orvoshiányt – az orvosképzés költségeit figyelembe véve több megtakarítást hozott az adófizetőknek, mint amennyit tizennégy év óta összesen a határon túli ügyekre költöttünk az állam költségvetéséből.

Vajon elhiszi bárki is, hogy a Fidesz úgy akar kormányra kerülni 2006-ban, hogy előtte romlásba akarja dönteni az országot?

De miről is szavazunk valójában december 5-én? Sem többről, sem kevesebbről, minthogy ad-e a nép felhatalmazást, illetve kötelezvényt az Országgyűlésnek arra, hogy akképpen módosítsa az állampolgárság elnyerésével kapcsolatos jogszabályokat, hogy azok lehetővé tegyék a határon túl élő

magyarok számára, hogy a szülőföld elhagyása, áttelepülés nélkül elnyerhessék a magyar állampolgárságot. Miután pedig ehhez kétharmados többséget igénylő törvénymódosítás szükséges, nincs módja senkinek akaratát a másikra kényszeríteni. Nemzeti konszenzus, de minimálisan az MSZP és a Fidesz közötti megegyezés szükséges.

Nincs mitől félnünk. Hát ne féljünk. Legyen december 5-e a félelem, a bizonytalanság, a szűkkeblőség napja helyett örömműnnp: a testvériség, az együvé tartozás, a szeretet és az összefogás ünnepe – Pozsonytól, Kassától, Beregszászon, Nagyvárádon, Kolozsváron, Székelyudvarhelyen, Zentán és Szabadkán át Pécsig, Kecskemétig, Nyíregyházáig, Győríg és Budapestig: mindenütt, a magyarok lakta Kárpát-medencében.

S ha végezetül feltesszük magunknak a kérdést: mit tennénk, milyen voksolásra biztatnánk a szavazókat, ha mi születünk volna a határok túlsó oldalán – mondjuk Bácskában, ahol ezekben a napokban lesz hatvan éve, hogy lemészároltak negyven-ezer magyart *Tito* partizánjai, vagy mondjuk Kárpátalján, ahol hatvan évvel ezelőtt több tízezer magyart hurcoltak el kényszermunkára, málenkij robotra, hogy aztán a többség sohase térjen vissza; mit tennénk, mit javasolnánk a határon innenieknek legyilkolt nagyszüleink, Szibériában vesztett hozzátartozóink, a frontokon magyar katonákként elesett rokonaink emléke nevében – nos, ha ezeket a kérdéseket is feltesszük magunknak, akkor nem lehet kérdés, hogy milyen választ kell adnunk december 5-én.

Adja meg mindannyiunknak a Jóisten, hogy legyen erőnk a bennünk lévő lelkiismeret szavára hallgatni.

A szerző országgyűlési képviselő (Fidesz)